

тамъ, въ земята на плачътъ, въ отечеството на съл-
зитѣ, кждѣто всичко е въ кръвъ облѣно, се завързва
борба, стихията на поета, тамъ, въ земята на беско-
нечнитѣ страдания, кждѣто народътъ влачи вериги, пи-
щи зърно отъ свинець!

Тамъ... тамъ буря кърши клонове
А сабя ги свива на вѣнецъ;
Зинали сж страшни долове,
И пищи въ тѣхъ зърно отъ свинець
И смъртъта ѝ тамъ мила усмивка
И хладенъ гробъ сладка почивка.

Картини: буря разярена, която прѣвива дърве,
кърши клоне; сабя, която ги свива на вѣнецъ; стра-
шни долове, изъ които пищи зърно отъ свинець. На
друга страна: смъртъта и хладенъ гробъ. Въ петъ реда
е сбрано цѣло табло, сложно по концепция, просто
по замисль, трогателно по своята умозрителна сила!

Но съ това не се изчерпя богатството на Ботйо-
вата поезия.

Старитѣ гърци търсѣха да имитиратъ красотата
въ своята скулптура. Красотата въ изкуството, като ем-
пиративно начало, е цѣла изваяна въ чиличения стихъ
на българския поетъ, оракулътъ на нашето бждаще ли-
тературно развитие.

Всѣка една поетическа картина е откъсната отъ
сърдцето на поета; у Ботйова художественнитѣ картини
сж нарисувани съ кръвта на неговото сърдце.

Народътъ е поробенъ: сждбата е тежка, робътъ е
онѣмялъ подъ нейнитѣ удари —.

...Мълчи народа!

Глухо и страшно гърмятъ оксви,
Намръщенъ само съ глава сочи
На сгань избрана!... Роякъ скотове!...